Any VIII.—Núm. 364. 10 cèntims Barcelona, 17 de Novembre de 1915

Papitu

—És fort, senyor doctor?
—No: és fluix!

= TEATRE ROMEA =

COMPANYÍA PLANA-LLANO

Reprise de la farsa còmica

TRAMPA Y CARTÓN

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda — **El Rei dels Music-Halls**

L'eminent danzarina

ZOULA DE BRONCZA

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure — **Restaurant a la carta** — **Butaques gratis**

EXCELSIOR Rambla del Centro, 34 American Bar

Barman Mr. Urban du Monica de París

Orquestra S. Ginés

Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba

Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

TOTES LES NITS GRANS VETLLADES

"Au Cabaret du Tangó"

Lloc de reunió dels noctàmbuls de l'*aristocracia* barcelonina

Salons instal·lats en els populars sòtanos del café restaurant

RIO DE LA PLATA

Rambla del Centro, 12 — **Teléfono, 1195**

SARNA (Rongya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

IMPOTENCIA Y DEBILITAT GENITAL

se curen radicalment i amb absoluta seguretat amb ***"Genitalina"***

del savi alemàn doctor Wagner

Us extern — **Pessetes 10 el frasc**

DE VENDA: Josep Segalà; Pérez, Martín i C.ª; Gran farmacia «La Cruz», Escudillers, 75 i en totes les principals farmacies.

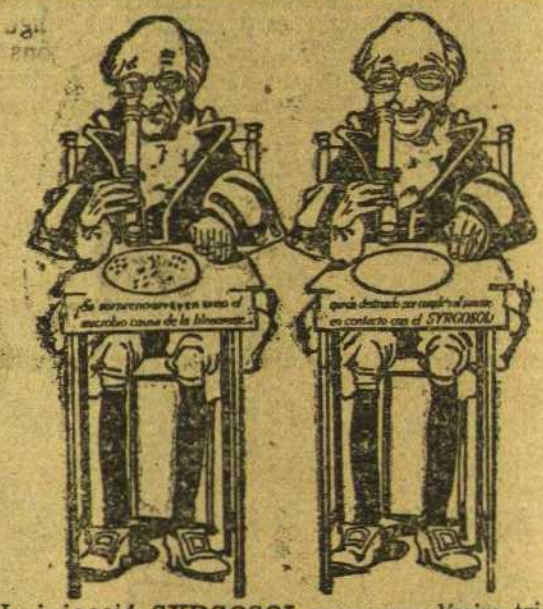
SARNA

Curar-la, sols costa 10 rals. Amb un frasc de

Antisàrnic Martí

n'hi ha prou. No fa pudor com els Sulfuretos i no té inconvenients.

De venda: En tots els centres d'específics i Farmacies de Barcelona, i en la de l'autor, Parlament, 17.—En Gracia: Sant Domingo, 22.—Reus: A. Serra.—Tortosa: Vergés.—Tarragona, Viuda Mon.

La injecció **SYRGOSOL** es un grandíssim triomf científic, perque resol els tres greus problemes que ofereix la curació de la blenorragia (purgacions):

1.er Atacar el mal en el séu mateix origen.

2on Destruir el microbi ràpidament i sense causar dolor al malalt.

3.er Restablir els teixits a son estat normal, sense cap complicació.

DE VENDA:

En las Farmacias de la Cruz, Segalà, Alsina, Casellas, Serra, etc.

Enviu gratuit a qui ho sol·liciti de l'interessant folleto «La Blenorragia (purgaciones) y su tratamiento» dirigint-se a **SYRGOSOL**, Rambla de les Flors, 8, farmacia.

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluixos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixis, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts.

Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüencies, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidencia per vintinis anys d'azit.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Palayo, 38
Horas, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre . . . . . Ptas. 2
ESTRANGER, « . . . . . » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

BARCELONA, 17 DE NOVEMBRE DE 1915

PAPITU

PAPITU ELECTORAL

La nostra victoria

Estem més contents que una dallonses quan troba un primo que l'habilla. La nostra victoria electoral és més evident, clara, patent, meridiana, que la derrota de don Pere, i no calen taules de logaritmes ni regles de tres ni de quatre per a demostrarla. Seguirem el procediment de'n Pol i llestos.

Els regionalistes i els radicals varen tenir, en las passades batuces electoreres, per a pescar algunes vinyes municipals, més vots que en les eleccions del passat diumenge, comptant difunts i tot. En canvi nosaltres, la novella candidatura del fenòmeno literari senyor Buendía y Gassol, ha obtingut set vots, o sigui que ha septuplicat el número de sufragis, doncs en les passades eleccions no'l va votar ni una ànima.

Això és una prova més palpable que una camarera de cafè, que el còs electoral està fins a la clenxa de la gent de'n Lerroux i de'n Cambó, i que's decanta cap a les nostres tendencies barrilaires, penyora de salvació de la patria i de l'humanitat entera.

La nostra victoria és indiscutible. Visca la política papitesca, i amunt els cors!

PARLA EN BUENDÍA

El candidat derrotat sí que també triomfant moralment senyor Buendía y Gassol, ens ha enviat per conducte de la Pepeta (la seva raspa) la següent carta, model de eloqüencia i de refinament literari, com totes las seves. Diu aixís:

«Amigos y casi bien hermanos del PAPITU:

Decid al pueblo calzonazos de Barcelona que es un morral de siete suelas por no haberme votado. ¡Yo que me las mamava tan dulces y que ya tenía cuello abajo eso de hacerme una torrecita con lo que sacase de la Case Grande! Os habéis dejado encerar por unos pocas sueltas que os han levantado la camisa. ¡Bueno, bueno! Con tiempo y paja maduran los nísperos. Ahora me habéis dejado con cara de ciruelas agrias, pero al culo del saco encontraréis las migajas. Día vendrá que a humos de zapatazos mandaréis a la quinta horca a los sudados que ahora os hacen la gara-gara. Yo no tengo prisa: todo lo haremos y aun acabaremos de hora. Los que a hora os hacen los muñecos para que les votéis, en el día de mañana os baldarán a impuestos y os estará bien bien por palluses. Sois unos caga-dudas, que no me habéis elegido y elegís a capazos a un bien de Dios de señores que ya, ya. Pero yo me arremango y hago de cuerpo con vosotros y me vuelvo a la guerra, a París de Francia, a correr mundo y ver a Nandu y derramar mi sanguinolenta sangre para que los badoques que me lean se hagan un panzón de reir y se rompan. No pienso hacer tabuela, sino tirar por el término serio. Lo demás serían romances y poco pan, digno de Casa Garlanda y no de una casa tan respetable como la del PAPITU. Dejo a los nuevos ediles, que parece que tienen un rey en el cuerpo, que vayan a la araña estira cabellos por hacerse con una manzana para la sed, y me voy allá abajo. ¡Por la vida se pierde la vida! Como no soy ningún enano paterrello, ni ningún viejo jaruco, ni ningún tarite tarote, ni tengo los miembros enganchados con agua cocido, sino que me encuentro como cale, pienso hacer unas crónicas de upa, que no se parezcan a las del Conde de Carlito, que parecen un juego de los disparates. Ya lo sabéis, pues. El cuerpo electoral me ha dado un mico, pero a mí... ¡piscis! A la guerra me voy, y hasta la vista que decía aquel ciego.

BUENDÍA Y GASSOL.»

NOTES VARIES

—Hem sospès el mitin electoral que havíem convocat pel día 31. No hi havíem caigut en que en dita fetxa ja havíen passat les eleccions.

—Hem acordat rifar entre els set votants de'n Buendía y Gassol el llit de matrimoni que oferíem com a reclam. Informes: Vanguardia, 369.

—El noi Cuadras ha anat a l'aigua. En Casas Carbó, ídem. En Blanqué, dos quartos del mateix. Això ens consola un xic.

—Han sortit: en Puig de la Bellacasa, passant de'n Abadal: el senyor Mauri (apa, buenas!); en Llopis (Noel), que hauría renyit amb en Grañé si no hagués sortit; en Duràn i Ventosa, l'home de geni; en Rogent, tan campetxano; el nevot de l'Abadal; el noi Reventós, que no va amb barco; en Gili, editor; l'Ulled grande; el célebre Callén; el venerable Giner; en Morales Pareja (ja veurem xerès!); en Martí Ventosa, ex grañerista, i altres «cuyos nombres sentimos no recordar». Ja'ls hi anirem a demanar quelcom.

—En Pere Corominas ha tingut el desengany número 2,340. El noi Canals també.

ULTIMA HORA

Hem rebut de'n Buendía el següent telefotema:

«Ya soy en Puerto Buey, camino de la guerra. En Mojadito, el Hoyo, Montemelón, Palaciotordera, San Celonio, Cardadiez, Mesonrico, Riodelodos y Culoera, el vecindario me ha ovacionado. Hasta han salido los Chiquitos de Valles.—BUENDÍA.»

Ens en alegrem.

—Això ho toquen d'una manera que el públic quedarà fret.
—Oh! Això serà segons el vestit que vostè porti.

D'ELECCIONS

Anècdotes electorals

El fracàs del nostre candidat no ens ha fet perdre el bon humor ni els quartos. Aixís, doncs, els nostres llegidors no estranyaràn que haguem tingut la frescura d'anar corrent col·legis el passat diumenge observant les cares de pascua dels afortunats i les de prunes agres dels que havíen rebut pota. Com que som xafarders de mena, el nostre carnet de notes (això del carnet fa periodista...) va omplir-se aviat d'apuntacions, reflexe fidedigne d'escenes més o menys còmiques, desenrotllades en mig de la bullanga electoral. Responem de la seva autenticitat i oferim sis peles al que'ns demostri que són bola.

Una pregunta val una resposta

En un col·legi del carrer de Clarís entra un capellà a depositar el séu vot. Un interventor, que devía ser poc amic del clero, li pregunta, després d'averiguar el nom i apellido:

—Ofici?

—Capellà. Beneficiat de tal parroquia.

—Estat?

Aquí el votant es cabreja i respòn enèrgic:

—Viudo i carregat de quitxalla, que tants botons!

Rialla general.

També és demanar massa...

Això passa al districte septè. Un elector es interrogat per un interventor que no se'n fia massa.

—Còm vos dieu?

—Pere Rovira i Duràn, per a servir-lo.

—On viviu?

—Al carrer Major, número... número... No sé si és 18 o 28.

—Teniu móit poca memoria, mestre...

L'elector, ingenuament:

—Carai! No demaneu poc per tres pessetes!

Un que vota en blanc

En un col·legi de l'Ensanche, votà un ciutadà amb cara de *pocos amigos*. L'home, a l'entrada, agafà una papeleta i tranquilament, davant de la *mesa* que se'l contemplava, borrà amb un llapiç de aquells que pinten tant negre, els noms dels candidats. Després, entregà la papeleta desplegada al president.

—No pot ser, feu aquest. El vot és secret. Te de plegar la papeleta.

—Però si jo voto en blanc.

—I d'això en dieu votar en blanc, mestre? Jo d'això en diría votar en negre.

En efecte: la papeleta semblava que hagués servit per a embolicar-hi carbó.

Els que's lleven de matí

En un col·legi, un elector, senyor d'apariencia respectable, es trobà a l'anar a depositar el séu vot amb que algún frescales se li havía adelantat.

—Això no pot ser—digué el bon senyor, enfuriasmat fins al cap d'amunt.—Jo sóc l'autèntic i l'altre és un enredón.

—I a nosaltres que'ns conta! Per votar s'ha de llevar de matí—respongueren els interventors.

L'elector mira'l rellotge, i veient que eren només les nou i vinticinc minuts, digué engegant un taco:

—Repunyal! Teniu raó. Un altre any m'hi faré portar el xocolata. Aixís podré venir quan retiri.

Un que bada

—Vostè, còm se diu?—preguntaren a un elector del districte segón.

—Balardo Simó i Roca.

—Còm dieu?
—Balardo.
—Abelardo deveu volguer dir!
—Miri, posi'm-ho com vulgui, que m'he deixat la cédula a casa.

Un interventor malhumorat

L'escena en un col·legi de la Barceloneta. Es presenta a votar un fulano amb tipu de baranda. L'interventor, desconfiant, l'abruma a preguntes, que l'elector respòn satisfactoriament.

L'interventor, no sabent ja per on agafar-se, diu murmurant:

—*Bueno, bueno*, voteu! Però m'hi jugaría el coll que vos no sóu vos.

I respòn l'elector:

—No! Jo sóc un germà meu que se'm sembla mólt.

Un motiu

A Sans hi ha un cafeter que pesa ben bé els séus 130 kilos. Per tal motiu li diuen «el Bota», sobrenom que l'empipa i li fa perdre els estreb.

A l'anar a votar, el president de *mesa*, per cert regionalista, digué cerimoniosament tot tirant el paperet a l'urna:

—Fulano de Tal i Qual, vota!

El cafeter, al sentir-se motejar, contestà amb unes quantes de fresques i per poc acaba a bolets la cosa.

Un mal entés

Un candidat dels que varen perdre visitava els col·legis, traient de cada visita una desconsoladora impressió.

En un col·legi li preguntà un interventor dels seus:

—I doncs, senyor Fulano, còm va això pel districte?

—Fumudot, noi! No pot anar ni amb *rodes*...

(Per poc hi ha bronca.)

EL TEATRE DE LA GUERRA

Hem rebut del trempat Nandu, fidel fàmul (?, quina parauleta?) del nostre grandiós Buenaventura y Gassol, la següent carta, que si bé està un xic climatèrica en això que'n diuen ortografía, en canvi és un monument de sinceritat i netedat de conciencia.

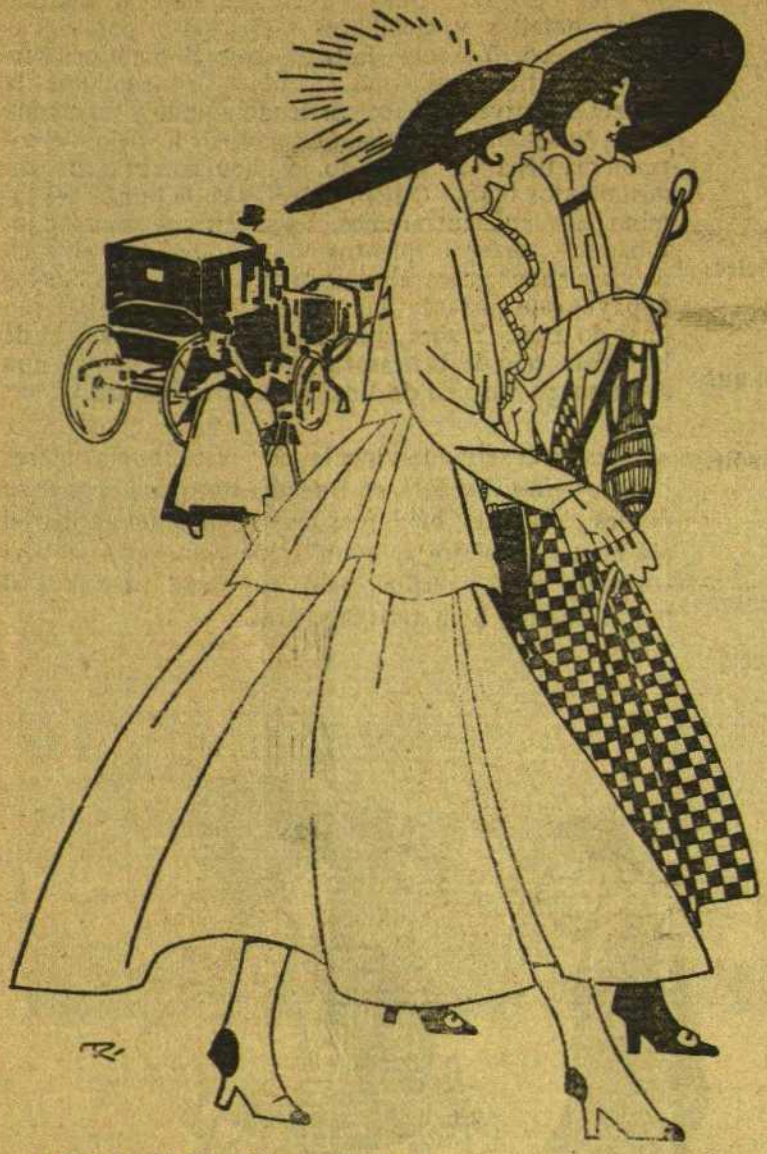
Diu aixís el xicot:

«Señoras del Pepito: Buendía vuelba. Se mea deseresado el tupe al saver lo, pues tengo los cojones de mi cama llenos destar solo. Si voi de pudido losmo tibos de mi tedio beo que la guerra no mea ce pieza, pues yo soi de netural pecifico y las betallas y cuanbates melas paso por el cuarto trasero. Yo solo desfruto con el bigor oso cariño cama tiena mi amo, i tambien meneandome la maleta de erriva a abaco corriendo mundo y mamando melas dulses. Aunca una muqer manseñe los pelos del corason ma tiena sin cuida do, y hun hombra sus conosimientos ídam. Quiero bolver y en la punta del camino nos ancuantraremos. Ya saveis que ami me joroban los cuanpli mientos y ca tomo por el saco de viaja todo lo cacaráis mandarma. Tengo unos huevos de payés caos gustarán mui. Un dia de hestos me bajarán unas dosenas. Y aora, asperando a ca Buendia me dé la satisfacción de la brasarle y darle por detrás una sorpresa, sa daspida de Vds. su saguro, NANDU.»

Des de la setmana vinenta, com veuràn els nostres pacientíssims llegidors, en Buendía tornarà a ocupar-se de les cròniques bèl·liques que havíen fet arribar el séu nom més enlaire que un *globo cautivo*. Això ens costa un gran sacrifici, però, què carai! primer és el públic que tot. Som aixís nosaltres.

—Vostè, jove, fa cara de no haver vist el món per un forat.
—No, senyora: l'he vist per una escletxa.

—Me faría mòlta il·lusió ésser *candidata*.
—Sí?
—Ai, sí! Allò de que tothom te fica el vot a l'urna...

Epigrames

Resultat d'una cogida
d'una vaca de mólt pès:
doscentes pessetes menos
i una gran cicatriu més.

⁂

L'altre dia, de vesprada
cantava per qui el veinat,
una xicota gravada,
un cuplet intencionat,
i deia amb gran picardía:
«Tápame; tapa'm, si sabs...
Tapa'm, si vols fer-m'ho, cuita,
dels que tinc sols un forat.»

Anècdotes cliniques

En el dispensari d'oftalmología, un estudiant volía examinar amb una lupa els ulls d'un malalt, i per a poguer-lo veure millor va fer-lo seure d'esquena a la llum.

El professor, que estava observant-lo, li va preguntar lo següent:

—*Bueno*: i ara, quin ull li vol inspeccionar?

⁂

En la sala de dissecció un auxiliar estava ensenyant una preparació anatòmica, i al veure alguns estudiants allunyats, els hi va dir:

—*Acuéstense más conmigo, que lo verán mejor.*

Tots varen quedar convençuts.

⁂

Parroquià propagandista

Un capellà que anava a predicar en un poble, va tenir de fer nit en el camí i s'instal·là en una posada aon va ser víctima de totes les calamitats, des de l'indigestió del sopar fins a les xinxes.

Al dia següent, al pagar el gasto, preguntà a l'hostaler:

—I què tal, se fa gaire negoci?

—Ca, no senyor! Se passen setmanes sense que vingui ni una sola persona.

—Doncs jo m'encarrego d'acreditar la casa; des d'avui imposaré de penitencia a tot el que que's confessi amb mi, que passi una nit en aquesta posada, doncs això és una mena de purgatori...

Un catedràtic d'Obstetricia, explicant les posicions en que quan té la pelvis anormal pot examinar-se una dòna, deia: *Cuando es muy estrecha, la mejor posición es la genu-pectoral* (a quatre grapes), *pues a mí me ha dado muy buenos resultados.*

Candor

En Luisito tenía fama de sapiguer contar contes escabrosos, d'aquells que les noies solteres escolten amagades darrera els portiers. Un vespre, en una reunió a la que estava invitat en Luisito, una senyora anglesa, seca, escardalenca, contava amb veu de fagot

les seves impressions de viatge. Al parlar de Venecia, en Luisito exclamà:

—Venecia! Això em recorda un cas!

—Luisito, per favor!

—Posi's tranquila, dear lady.

—Shocking?

—Ca! Ignocent. Es una historia que vostè mateixa podrà acabar...

—Sent així!

Les senyores, ja cansades de la tabarra de l'anglesa, aproparen les cadires i en Luisito començà sa relació.

—Després d'haver passat alguns dies a Venecia, vaig anar als confins de la frontera austriaca per a somniar dalt de les altes muntanyes que dominen als glaciers i a les neus eternes, quina blancor evoca altres coses...

—Luisito!

—Yes, lady. Un dia em vaig perdre i em va atrapar la nit al mig del bosc. Després de mólt caminar a la bona de Déu, vaig topar amb una petita barraqueta de carboners, on vaig sopar lleugerament. Mes per dormir vaig trobar-me en greu dificultad. Només hi havía dos llits. A l'un hi dormía el carboner i a l'altre sa nevoda, una xicota que...

—Luisito! If you please?

—Yes, lady. Anem a veure. Si vostè s'hagués trobat en un cas semblant, què hauría fet?

—Jo hauría dormit amb la nevoda, Luisito.

—Exactament lo que jo vaig fer. Ja veu com hem coincidit.

—Shocking!

—Això de ballar el dèbil al carrer és...
—Què...?
—Una debilitat.

FALL DELS CONCURSOS

JUSTICIA I BARRILA

Mai la societat ha juntat dues coses tant bones com aquestes, com nosaltres en el fall que ara publiquem.

CONCURS DE LES MALEDICCIONS DE GITANO

Tenint en compte el diferent caràcter de les recargolades malediccions que vàrem publicar, premiem les següents

Primer premi: n.º 37.—Segón: n.º 12.—Tercer: n.º 86.

CONCURS DE PINTORS

Primer premi: *Al Pla de l'Os*, pàg. 529.—Segón, *Pintoresca*, pàg. 520.
Tercer: *Coses de Pintors i models*, pàg. 526.

Creiem que son uns premis que ni pintats.

CONCURS CARNAL

Primer premi: *El Parroquià*, pàg. 743.—Segón: El xisto del gravat pàg. 738.
Tercer: *Pel mateix preu* , pàg. 742.

Son uns treballs que estàn mól bé de carns.

PAPITU-CONCERT

DIA DE MODA

Vàrem prometre crear un abono a *Dies de Moda* en el nostre aixelabrat «Papitu Concert», i ho complim. Per a nosaltres una prometença és una cosa sagrada i més seria que posar la firma en una lletra comercial.

Així com en els teatres devegades hi ha dilluns blancs o divendres rosa o dissabtes de color de catxumbo, nosaltres per a no ser menys hem inventat els dimecres verd Nilo per a distingir-los dels altres, puix com

és sapigut, tots els dimecres del PAPITU ho son de verds, però els de moda tindràn un to especial, delicat, i essent de moda serà de bon *to* assistir-hi; tota la banca, la bolsa, l'aristocracia, la gent de lletres i la gent de números hi vindràn a fer *número* per a sentir les nostres *lletres;* tota l'intel·lectualitat científica, artística, literaria, etc., assistirà a les vetllades que avui s'inauguren, atreta pel color verd Nilo, que pel *mero* fet d'ésser Nilo ja garantitza el mullader que amb tants partidaris compta.

Tenim en cartera una serie de cançons *a cual* més espaterrant. Com aniràn veient, el genre que's cultivarà els dies de moda serà completament diferent al dels dies ordinaris, un genre fi, subtil, esperitual, delicat (no de salut), puix nosaltres volem contribuir a l'enaltiment i depuració de la cançó popular, per a que les masses vagin refinant el gust artístic, el paladar musical. Tenim una gran confiança en l'èxit dels nostres desinteressats i sants propòsits. Ja som a Sans! Sí, senyors, ja som a Sans i estem disposats a curar a tots els esguerrats d'ànima.

Els dies de moda, per ara, sols seràn cada tres o quatre o cinc setmanes, veurem, puix depèn de varies circumstancies.

Els teus ulls

(Musica de la romança de *Molinos de Viento*)

Al veure els teus ulls hermosos
se'm van cremar les parpelles,
i creu-me, sempre que miro
els teus ulls, *veig les estrelles.*

Què té la teva mirada
que està fent la competencia
als estels més lluminosos
i a la lluna... de Valencia?

Quan me mires,
quan me mires se m'inflamen
les venes, hermosa meva.
T'asseguro
que haig de fer-me jo un *seguro*
d'incendis, per culpa teva.

Què té la teva mirada
nena de la meva vida,
que té la teva mirada
que m'ha obert una ferida
d'amor.

DES D'ALLA DALT

Reus, París i Londres

PERSONATGES: *Napoleón, en Prim, Wellington.*

L'escena passa en el café de *La Gloria*, carrer dels Núvols, districte dels Immortals. Els personatges llegeixen els diaris (*Napoleón*, el *Brusi* i en *Prim*, *La Vanguardia*) i saboregen la taceta de café. En *Wellington* parla poc i pensa mólt.

Napoleón.—Amic Joan, això cada dia ho entenc menos...

En Prim.—Mira, Napo, que jo amb això de les guerres hi estava fet, però xiquet, en una aixís fins potser te diré que haurfa arribat a fer un paper ridícul... Això ja no és combatre, ni rès...

Napoleón.—Escolta, Prim: ahir mateix a la tarde, amb ajuda de la meva ullera i tot prenent el sol solet sentat en el meu núvol, observava una avançada...

En Prim.—Avançada de què?... De gent?... De gasos?... De signes?... De pensades?...

Napoleón.—Una avançada de diners que un banc feia a un Govern...

Wellington.—Hurra!...

Napoleón (tombant-se un xic).—Sí, just! Hurra!... que vol dir raïm!

Prim.—Endavant les hatxes...

Napoleón.—Doncs bé, els qui tenien més interès en anar a la guerra, eren els accionistes del banc. Tots hi anirem. deien...

Prim.—I naturalment, amb l'exaltació se varen oblidar d'afegir-hi: «Tots hi aniràn...» Que haveu vist mai cap accionista que vagi a les trinxeres?...

Wellington.—Jo, no.

Prim.—A mi, això de batre's de lluny no'm convenç... Es igual que en *Belmonte*...

Wellington.—Olè!...

Prim.—...matés els toros amb un fusell de repetició i des del palco de la presidencia... En la meva època, la guerra es feia amb mólts canons i amb mólts...

Napoleón.—Joan, atura't, que si't senten els de la Lliga del Bon Mot celestial, te clavaràn cinc peles de multa.

Prim.—Encara en tinc sis per pagar... Mai hauría dit que aquí dalt fossin tant rigurosos...

Napoleón.—Es que la cosa es posa mala i han de treure quartos de tot. Abans, aquí a la gloria ja s'hi estava estretet. Natural! Com que en el cel tots son *justos*...

Wellington.—Xistos també, general...

Napoleón.—Es que ara faig una obreta de gènero xico...

Prim.—Compteu amb el meu aplauso i el dels meus voluntaris...

Napoleón.—Doncs, com dèiem, el trobar-se aquí, a la gloria dels immortals, era trobar-se estret; però amics meus, des d'això del bullit europeu els hèrois arriben a carretades. En el núvol que jo m'estic tinc tres rellogats de la batalla del Marne, i un d'ells ha de dormir sobre la taula de billar.

—Potser quan me veuràs tant negre t'espantaràs?
—No ho creguis, maco, perque jo me n'he vistes de tots colors.

Wellington.—Lo greu és que ara diuen que carregaràn les cèdules... Aquest Ajuntament!...

Prim.—Sí, tot està malament... Després, hi ha una competencia!... Jo, abans, a la setmana donava dues conferencies sobre Castillejos, però ara... Sí, sí! Ha arribat un representant de la casa Pathé, i pel·lícules que te crió... i jo he hagut de plegar el ram.

Wellington.—I a mi, que'm diuen *primo*, els diaris... Què me'n dieu?...

Napoleón.—I per això vàrem tenir aquelles batuces, lord?

Wellington.—Voleu callar!... Si arribo a endevinar que'ls meus havíen de fer aquest *pasteleo*, lo que és lo de Waterloo els hi quedo a deure.

Napoleón.—I jo m'hauría estalviat Santa Elena, que'm va resultar més aborrit que un drama policíac.

—*Prim.*—Teniu raó de queixar-vos, companys. Al menys jo puc cantar victoria...

Napoleón.—Quina?

Prim.—Victoria vol dir neutralitat. Fixeu-vos amb el meu país: Gallo!... Gallito!... Dato!... Set i mig!... Ideal!... Ideal!...

Napoleón.—I jo, del braç amb els néts de'n Wellington... Super ideal!

Welligton.—I jo, portant corones a la teva tomba... Se'n veu cada una!

Napoleón.—Vols callar!...

Prim.—Més val no amoïnar-se...

Wellington.—Per algo representem... Vos

Prim.—Reus.

Napoleón.—París...

Wellington.—... i Londres...

Epigrama

Volía dar un concert
de guitarra a ma estimada,
i no li vaig poguer dar
per tenir-la destrempada.

CARNET DEL PAPITU

D'ELECCIONS

Si vas a l'Ajuntament
pregunta pels regidors,
que són gent mólt complacent
i amiga de fer favors...
A la familia, s'entén.

—

Quan hi ha eleccions ningú sab,
de tots els partits que lluiten,
quin serà el que sortirà,
amb més sufragis, de l'urna.
Unes eleccions són com
la roda de la fortuna,
que acostuma a fer sortir
coses que ningú calcula;
per xo succeeix que mólts
que van en candidatura
confien el llur triomf
a rodes... de la fortuna.

—

Si es vritat que en política precisa
tenir mólt bons costats per arribar
a fer de regidor, no hi ha cap dubte
que reuneix la Quima qualitats

per fer carrera, puix a més de tindre
mólt bons costats i uns excel·lents puntals,
n'habilla, la mólt truja, una magnífica
i hermosa plataforma electoral.

—

Un xicot mólt calavera
va enredar-se amb una moça
i va fer *vots* per lograr-la
duent-la un jorn a una fonda.
Allí va depositar-li
els llurs sufragis, i l'home,
de resultes d'aquell *lance*
va haver d'anâ a veure a en Roura;
d'allò ja fa quatre mesos
i el xicot encara *bota*.

—

Hojas del árbol caídas,
juguete del vendaval;
concejalías vencidas
¡ay! son gangas desprendidas
de la Casa Comunal.

***

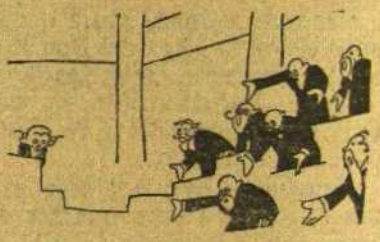
EN PARAÍSO I LA ZONA

El senyor Paraíso
de Saragossa
està fent mólta guerra
contra les zones
neutrals que a Catalunya
demana el poble;
no arribem a explicar-nos
perque s'oposa
a una reforma útil
per Barcelona,
pro s'hi oposa, sens dubte,
perque *suposa*
que fóra una ruina
per Saragossa.
Sembla estrany, amb franquesa,
que aquestes coses
les pensi en Paraíso,
que és un gran home.
I diu que Catalunya
sols dóna proves
de marcat egoísme
volguent la zona.
Per favor, don Basili,
no faci coses!
No *vacili* en jutjar-nos
d'una altra forma,
puix lo que avui demana
el nostre poble
ho té ja el port de Càdiz
fa mólta estona.
Nosaltres, d'egoístes
no'n som ni gota
i no protestaríem
si a Saragossa
canalitzessin l'Ebro
amb tota forma
i al govern demanessin
ports francs i zones (!).

***

EL «MANEIO» DEL SENAT

Un escàndol horrorós
hi hagué dies endarrera;
bufa! de quina manera
cridaven els senadors!
Baladrejaven tots junts,
i era tant el mullader
que'l Senat venía a ser
com un safreig en dilluns.
Cremats tots aquells senyors
i tant encesos estaven,

que'ls senadors que cridaven
semblaven *en-cenedors*.
Abans era al Parlament
on sempre cridaven tant,
i ara el Senat fa igualment;
vàmos, *s'ha anat* progressant,
això va divinament.

***

EL PERILL DELS ESTRETS

A vora de l'estret de Gibraltar
dos transports estrangers la van pifiar;
un dels dos era anglès,
i l'altre japonès,
pro tots dos a cân Taps se'n van anar
en un tres i no rès.
Això'm fa recordar
lo que a cert amic meu li va passar,
un dia que's trobava en un estret,
que ademés de sê estret era callat,
i que ell el traspassava il·lusionat,
trobant-hi mólt gustet.
El cas és que al poc temps de l'excursió
marítima, l'amic que he referit
se trobà en apurada situació
i a posar-se a les ordres del doctô
se'n va anar decidit.
Quin naufragi, Déu meu, més horrorós
per culpa d'un estret tant perillós!
Ben segur que allà dins
hi havía submarins
igual que a Gibraltar, pro en lloc de dos
(anglès i japonès)
els transports destruits varen ser tres.
Això sí que és fatal i dolorós!
dels tres, dos de rodons i l'altre anglès.

Una de les altres característiques de l'amor barceloní, tant nostre, és la reserva amb que s'estima.

Abans, quan un home sentía ploure en el séu cor el ruixim benhaurat de l'amor i floría en ell, després d'aquestes quatre gotes, la flor de la passió, li entrava com un desig irresistible de plorar—era encara la pluja de l'amor que volía sobreixir—i plorava i sanglotava escandalosament com si no pogués anar d'abdomen i buscava immediatament al bon amic per a contar-li que l'aimía li havía girat tres voltes els ulls en blanc, havía sospirat setze vegades seguides sense perdre el terreno, s'havía mocat amb gentilesa infinita, li havía fet l'ullet—l'ullet amb aquells ullaços tant immensos que no s'acabaven d'aclucar mai més.—L'home d'ahir en estat de passió era com una mena d'orga de *caballitos* d'aquelles que no paren mai de tocar la mateixa cançó.

Tothom se'n enterava. Començava per saber-ho l'amic íntim.

—Sabs aquella morena que viu al costat de l'herbolari? Aquella xicota tant esplèndida que té aquella piga entre cap i coll?... Sí, home, aquella moçaça que'm tenía mig boig?

A l'últim hi caieu, i quan hi heu caigut prossegueix l'enamorat:

—Doncs sí! Ja està! Es cosa feta. Avui, mentres estava al balcó ha sortit ella al séu, i veient que n'hi cargolava un de prim m'ha dit, posant un geste de candorosa ingenuitat: «Que fuma contrabando o és de l'estanc?...» Eh! què't sembla? Que't penses que no ho he entès jo? Això del contrabando ha sigut una excusa per parlar-me.

Si l'interlocutor és un home senzill i transparent, acostuma a objectar que lo del contrabando és una indirecta, un *rentoi* que li ha tirat la fulana per averiguar si és home que's rigui de la llei o si al contrari, té la costum de marxar per la via legal i potser no va descarrilat del tot el que això suposa, doncs la via legal és una via en la qual mólts homes se suiciden o hi cauen fent-s'hi alguna banya, per haver-se embarcat en el tren matrimonial que passa per la mateixa i deixa a l'estacada generalment, i consti que l'estacada és una mena d'estació de la qual el tren no passa més enllà, faltada de restaurant i fins de cantina i per la que casi no passa cap tren de retorn. De manera que quan hi ets, o t'has de quedar allí per tota la vida o te'n has d'anar més endavant a la quinta etz.

I tornant a lo mateix, dèiem que l'amor en altres temps era comunicatiu, cridaner i xafarder. Primer ho sabía l'amic:—Avui, mentres esperava que les mongetes arranquessin el bull, li he fet el primer petó allà a la cuina. No ho diguis a ningú.

Però l'amic que no ho havía de dir a ningú es veia obligat a fer una excepció: tenía un gran amic íntim: —Avui, mentres ella esperava que les mongetes arranquessin el bull li ha fet un petó.

I aquest amic, que'n tenía un altre, sempre amb confiança, li repetía:—Avui, mentres les mongetes...

Fins que ja la noticia havía donat la volta i l'últim amic de la cadena ho deia al primer:—Sabs fulano? Doncs avui, mentres les mongetes...

—Sí, no parlis més, contestava estranyat aquest. Ja t'ho acabaré:—Mentres les mongetes anaven a arrancar el bull, li ha fet...

—Sí! Còm ho sabs?

—Ho sé en confiança—contestava l'un.

—Jo també en confiança—deia l'altre.

La nova ja havía circulat lo necessari perque ho sapigués tothom. Era l'amor, la força màgica de l'amor d'altres èpoques que's comunicava i s'expandía amb una pasmosa velocitat. Tothom se'n enterava. Els amics, la familia, els veins, el barri, la població, tothom: l'amor, que tenía ales, volava per l'espai i entrava per una orella i sortía per l'altra, deixant emprò dins de les testes un plomall, un borrissol de les ales que batía. Era l'amor que batía les ales i volava de la cambra al carrer i del carrer a la cambra i a l'alcova i de balcó a ba có. Així s'explica que hagin passat a la posteritat les íntimes histories galants de cortisanía, les intrigues amoroses de Reis i Papes que, com que no eren catalanistes, no és de creure que treballessin *a la llum del sol*. Era l'amor que batía les ales...

Ara, no; ara a l'amor l'hem aixelat amb les estisores de la mònita, la circunspecció i la prudencia. S'estima amb regla, a hores fixes i a la quieta. Ningú ignora que de les condicions que deu tenir una dòna, la d'ésser estreta—estreta en quant a dimensions—i la d'ésser callada—sobre tot callada encara que no sigui gaire estreta,—són les principals.

I en números successius ja ens estendrem sobre les dònes estretes que són callades.

***

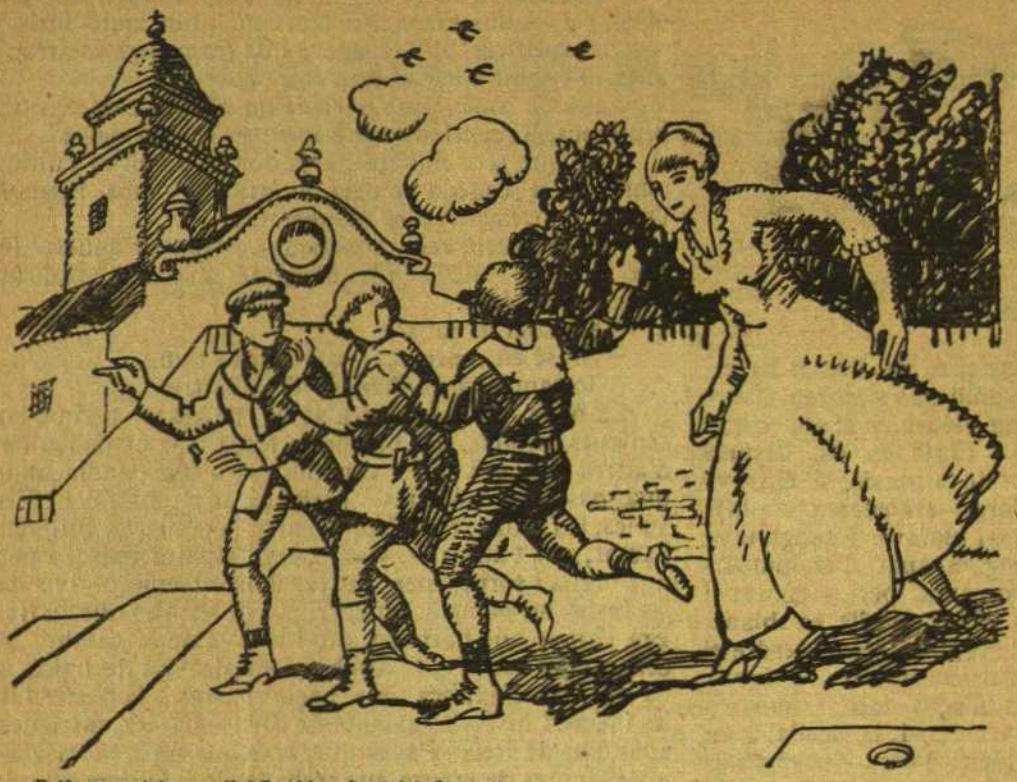
L'Angeleta del «Royal» ha parit un *periquito* segons noticies. L'hora ha sigut ben curta, però mòlt ampla. Naturalment!

I ara que parlem del «Royal», l'angelical «Hidalguito»—la petita—me'n habilla unes criolles d'odalisca capàces de despertar les potencies dels eunucs.

En Rafelet Fernàndez, que encara que's digui Fernàndez és conegut de tota l'Europa intel·lectual, va celebrar el séu benefici en el «Novelty». Un èxit com una casa. Regals, aplaudiments, demanin. En Picolín, el nostre paradoxal Picolín, va regalar-li... ara no me'n recordo. En *suma*, que diuen els notaris: una festaça. Fernàndez, apunti-se'n cinc.

En el «Cabaret du Tango» del Bar del Centre, cada dia hi ha tirs per entrar. Fins l'amo i tot balla el tango.

—Estigueu quiets, canalla! Sembleu el cul de'n Jaumet!
—Que potser li ha vist, mestressa?

Motius de la ciutat de Borges Blanques

A cal Pixano, Raspa, Tito, Paraguay, Mardino, Pelat i Pelada, Jaume Culs, Mistos, Senyor Vives, Jaume Pons, Vellanes, Xerrin, Camal, Xafat, Xato Ronya, Paio, Caixes, Nas Tapat, Catxa..pono, Portell, el Sense, a cal Gavilàn del B..., Melons, Guerxo de la Róssa, Bigatà, Mixonet, Gall, Calsilla, Patacó, Romans, Pelet, Flauta, Tita, Lares, Xamela, Panques, Perdut, Moixa, Llop, Guineu, Seixuc, Barquero, Sec, Moreres, Xurracat, Pastetes, Corp, Blanc, Negre, Antón dels Rucs, Cigalet, Cigala, Cideu, Xicó, Gras, Cagando, Panxa, Panxeta, Panxo, Floreascs, Pampa, Sorga, Tarda, Catalunya, Cofia, Penya, Pana, Nyec, Manull, Catxarrero, Falip Cantante, Pereto, Pixat del S..., Olivart Pobre, Olivart Ric, Basort, Babasé, Brema, Butifarra, Mañana, Branques, Caca, Fart de Fares, Cuco, Mastanai, Calvo, Caragolet, Caragolina, Calsots, Cebes, Seca, Ganyada, Trempat, Berdagina, Moreto, Suro, Moreno, Xaxo, Poasa, Rumba, Estrany, Carrera, Mec, Xicotet, Botxa, Godia, Bonifaci, Rilla, Conill, Alclafidó, Toni, Mases, Pinxo, Bonic, Butxaques, Ganyol, Potes, Mingoles; Fesol, Corrillo, Modesto el Xato, Xamarro, Trenclaclosques, Mitja Ermilla.

A cala Gravada, Mariaça, María del Culo, Canyitas, Conxa, Raquel Gran, Raquel Petita, Consagrada, Reina, Figa, les Vergetes, a cala Bombilla, Niña, Toia, Rita, Colilla, Figueta, Caparrona.

Les festes del centenari de Cervantes

(*Pela, que passa això!*)

Com que'l nostre projecte tampoc podría faltar-hi, doncs el trobarien a mancar, aquí va que plou tots els números que per ara hem combinat amb motiu del Centenari d'aquest escriptor castellà, que d'haver nascut en els nostres dies de segur que escriuría en les nostres columnes.

PROGRAMA DE LES FESTES

Diumenge. — Matí: Col·locació de la primera pedra del monument a l'autor del «Quixot». Després de tres o quatrecents anys de col·locada la primera pedra, se procurarà col·locar-hi la segona. El total del monument s'enllestirà en el mateix dia i hora en que fineixin les obres de la Sagrada Familia, temple que s'acabarà quan termini la guerra europea o sigui dintre de dos o tres mil anys després d'acabades les obres de la Reforma.

A la ceremonia de la primera pedra, el primer tinent arcalde senyor Pic i Pont engegarà un discurs sobre'l «Quixot», obra que coneix a fons.

Tarde: Sardanes al Pla de Palacio amb motiu d'admiració a l'autor del famós *hidalgo* i de l'amo d'un dels cafès del voltant, que també's diu Miquel Cervantes i Graxoneres.

Nit: Pel·lícula del «Quixot» en els cines. Assisteixen les autoritats i s'admiren de lo bé que escrivía en Cervantes pels cines.

Dilluns.—Apareix una traducció catalana del «Quixot», català pur i clàssic. Cervantes en el cel de la seva gloria, se suicida per primera vegada.

Dimarts.—En *Xenius* consagra a Don Miquel com a noucentista. El governador, en vista de que l'atentat es gran, sospèn les garantíes constitucionals.

Dimecres.—Conferencies en l'Ateneu sobre'l «Quixot». Dues files de butaques. Ple a vessar en el *Folies Bergère*, amb motiu d'estrenar-se un *vaudeville* titolat «Dulcinea del Toboso o la pica del Quijote».

Dijous.—En Cambó dona a la *Lliga* una conferencia sobre «La insula Barataria». En Bofill i Matas, per no ésser menys, en despara una altra sobre'l tema «Cervantes y la Zona neutral».

En la Casa del Pueblo», conferencia de'n Lerroux: «Cervantes y el proceso Ferrer».

NÚMERO VINENT

Motius del pintoresc poble de Gelida

famós per les aigües i les torres *veraniegas*.

Divendres.—Concert per la Banda Municipal. Amb motiu de l'aventura dels molins, la banda toca «Molinos de viento».

Dissabte (clausura de les festes).—Processó cívica o cínica. En la carroça commemorativa a Sancho Panza, hi van la majoría dels empleats públics, amb un lletrero que diu: «Visca el pancisme!...» Hi assisteixen els de la «Lliga del Bon Mot», per allò de «Barcelona, archivo de la cortesía...». Carro triomfal glorificant el set i mig, número que no pot faltar-hi. Final de la cavalcada i estatua de «Don Quijote», pagada per l'Ajuntament, amb un lema que diu: *Peor es meneallo.*

Resum de les festes

Gastos. . . . 123 456,789'00 ptes.
Llegidors del «Quixot» 0.000,000'00001.

Veritat que'l resultat serà aquest, si es fan les festes?

♣ ♣ ♣

Qüestió gramatical

FA poc temps va constituir-se en nostra ciutat una entitat feminista, i un dels acords que va pendre fou el d'estendre un títol d'associada a cada socia. Però hi va haver dubte de còm havía d'anar encapçalat el títol, perque segons opinió d'unes (mólt poques) havía de dir *Títol a favor de...*, etz., i altres creien que tractant-se d'una societat de dònes tot havía d'ésser femella, i per lo tant en lloc de Títol havía de dir: *Títola a favor de...*

Com que la discussió arribà a ser mólt apassionada, la presidenta ordenà que's resolgués en votació.

Allavores la Secretaria començà:

—Pepeta Camaprima, què li agrada més a vostè, títol o títola?

L'aludida:

—A mi, títola.

—Marina Camagruixuda, i a vostè?

—També títola.

—Pilar Camacurta, què vol vostè?

—Títola.

—Rossita Camallarga, què vol?

—Títola.

I aixís d'una a una, totes anaven votant la títola.

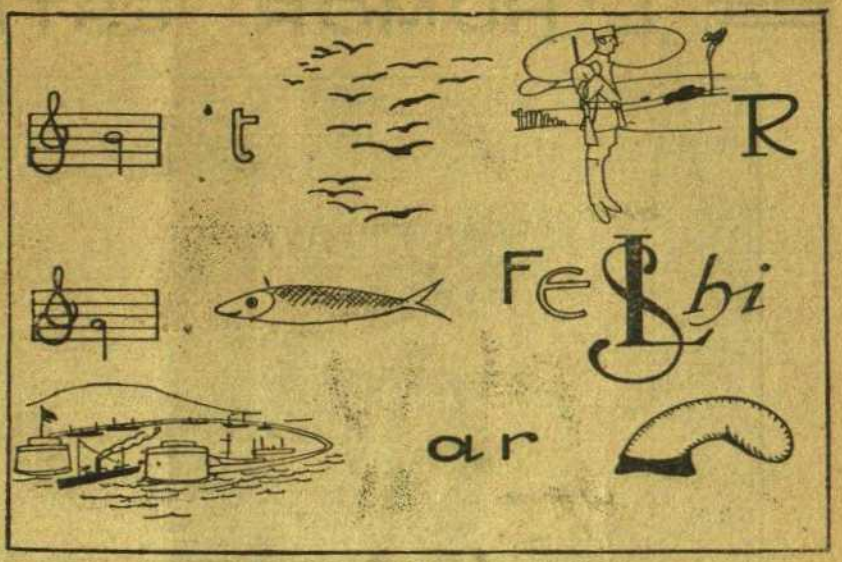
Les que creien que havía d'ésser títol, veient l'entusiasme que regnava per la títola varen també acabar per votar-la.

Closa la votació, la Presidenta digué solemnialment:

—Companyes! Com que totes heu acabat per votar la títola, que realment és de les dues paraules la més simpàtica i la més escaienta, jo proposo que s'anuli aquesta votació i sigui près l'acord, per aclamació, de posar *títola* an el títol d'associada.

I aixís va fer-se.

GEROGLIFIC

La solució dels geroglífics

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondencia.*

Advertim que les solucions són d'una barrila extraordinaria.

Veiam, doncs, qui les endevina.

CORRESPONDENCIA

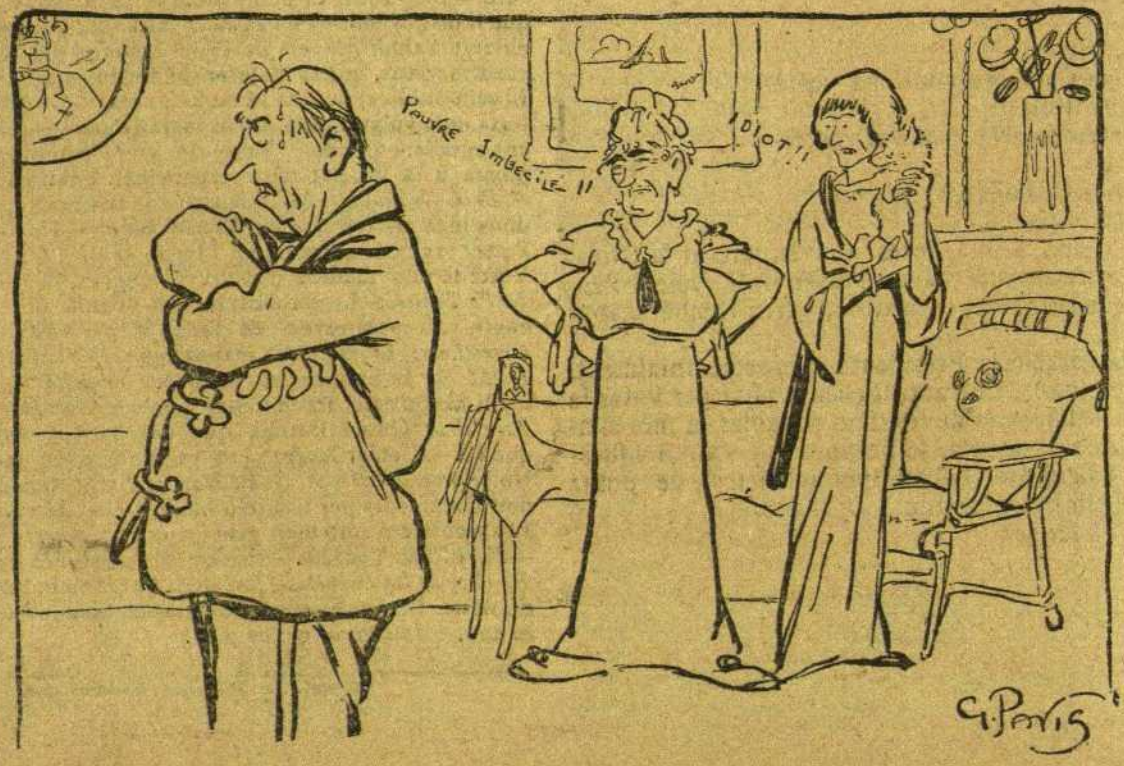
J. Iturròcago i Tia: Rebuts els motius de Ripollet que publicarem lo més aviat possible, dades les existencies de motius que tenim a la cartera.—*Pere Brut:* Tots tres estan mólt ben escrits, però tenen el final poc nou o poc intens i com que a la darrera va la vençuda resultaría que el que llegiría potser no quedaría satisfet.—*Poca Fava:* Li publicarem el treball número 5 de la seva hermosa col·lecció.—*Batxiller:* Li publicarem els seus treballs, menys aquell en que parla d'allò de la flor d'*azar*, perque potser semblaría massa brut sense ésser verd.—*Billy Stok:* Li publicarem el de la *dallonses* pel concurs que li dedicarem.—*Pau Podall:* Està bé, però no té aquella novitat. Saludi als empleats del Material per a ferrocarrils i construccions, que la majoría son llegidors nostres.—*Tu-Tut:* Li serà publicat perque té molta punta.—*Rocaforta:* Serà tant forta com vulgui, però no'ns agrada gens.—*Pellofa:* Tampoc ens agrada.—*Otrebor:* Vostè té grans condicions i amb la ploma a la ma pot tenir esperances. Enviï altres treballs.—*J. Prim Granollers:* Aquesta setmana ens envía quelcom que'ns dóna idea per fer un xisto bastant bonic.—*Un bache de Cuba:* Potser també li aprofitarem l'idea.—*Pipi Oli:* No'ns agrada. Vostè té una manera d'escriure, que és fa mólt pesada.—*F. V. Tediero:* Li publicarem una estrofa del cuplet que'ns envía i li publicarem en forma d'epigrama.—*Jaumet Prim Granollers:* Li dic allò mateix que li he dit no fa gaire.—*Q. Ll. O.:* Li publicarem el xisto.—*Sibarita:* No està gens bé i si li haig d'ésser franc li diré que més aviat està malament.—*Pere Brut* Quina llàstima que hagi arribat tard. Tant bonic que és!—*F. Abat Endre:* Ja's va publicar en forma de xisto. No se'n recorda?—*F. Avall Harga:* Seràn posades al dispòsit dels documents per treure'n idees.—*Pac Llonsa:* Tot està bé. Li aprofitarem amb mólt gust i amb gran alegría dels llegidors.—*Faris Tol:* Veurem.—*Palindo:* No'ns agrada gens ni mica.—*El xicot de las Peñuelas II:* Saludarem al amic Buendia de part de vostè. Lo que'ns envía aquesta setmana es bonic, però no es nou.—*Butifarra:* No'ns plau.

Imp. J. Horta.-Barcelona

L'HUMOR ESTRANGER

—Què tal?
—No hem dormit en tota la nit.
—Ah! La joventut...
—No! Les pusses.

—I pensar que ni després de mort podré reposar, perque com que tenim panteó de familia!

MONSTRUÓS ACONTEIXEMENT MERCANTIL

La Casa BASTIDA, passeig de Gracia, 18, vol fer participar de sos beneficis als clients, obsequiant-los amb un magnífic xalet, rodejat de jardins

El nostre sistema de vendre a petit benefici ens ha proporcionat un augment de venda colossal

Any 1909, venda: 50,000 pessetes.—Any 1914, venda: 450,000 pessetes

Aquesta casa, com que tots els materials són de la seva fabricació, no alterarà els preus mai

Relació d'alguns articles per a demostrar les aventatges de varies seccions:

SASTRERÍA AMERICANA.—Trajos i Abrics fets amb perfecció com de mida, tall anglès i amb teles de *gran chic*, a 10, 15, 20, 25, i 35 pessetes els més superiors. Impermeables anglesos, a 25 pessetes.—Pantalons, a 4'95 pessetes.—Armilles fantasía, a 2'95 pessetes

SOMBRERERÍA.—100,000 gorres angleses, a 1'45 pesse'es.—100,000 berrets castor, a 3'95 pessetes

CAMISERÍA.—Camises superiors, a 1'45 pessetes.—Colls i punys, a 0'25 pessetes, amb el 10 per 100 de descompte.—Corbates, a qualsevol preu

GENRES DE PUNT, a preus de fàbrica

SABATES, forma americana, a 9'95 pts.—MOCADORS DE BUTXACA, a 0'25 pts.

VENDES AL COMPTAT

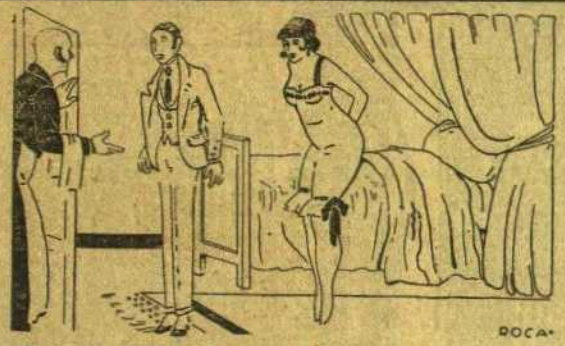
Als que sense moure's de casa vulguin adquirir un trajo fet a mida, mitjançant una quantitat a compte, els enviem mostres, un catàleg, un centímetre i un sistema especial per a pendre's la mida un mateix.

Impotencia Debilitat sexual, perdues, etc. Curació per un nou procediment. Rès de medicaments!

Calvos Els joves que'ls hi cau el cabell i es tornen calvos poden recuperar la seva cabellera i no aparentaràn més edat de la que tenen. Rès de *crece-pelos* ni altres histories!

Clínica de terapéutica física. — Rambla del Centre, 7, principal (davant del Liceu). — De set a vuit

---

—Què se'ls hi ofereix?
—Demani per telefon n.° 3541 a la **OSTRERA MODERNA**, Quintana, 7, que'ns preparin 4 dotzenes d'ostres super extra i 2 raccions dobles de *percebes*.
—Está mólt bé.
—Cuiti, eh, que estem mólt dèbils!

!!CAVALLERS!!

Per preservatius bons, baratos i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faríes desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO (Assalt, 86.-Barcelona)**

CICLES
PATINS
JERSEIS

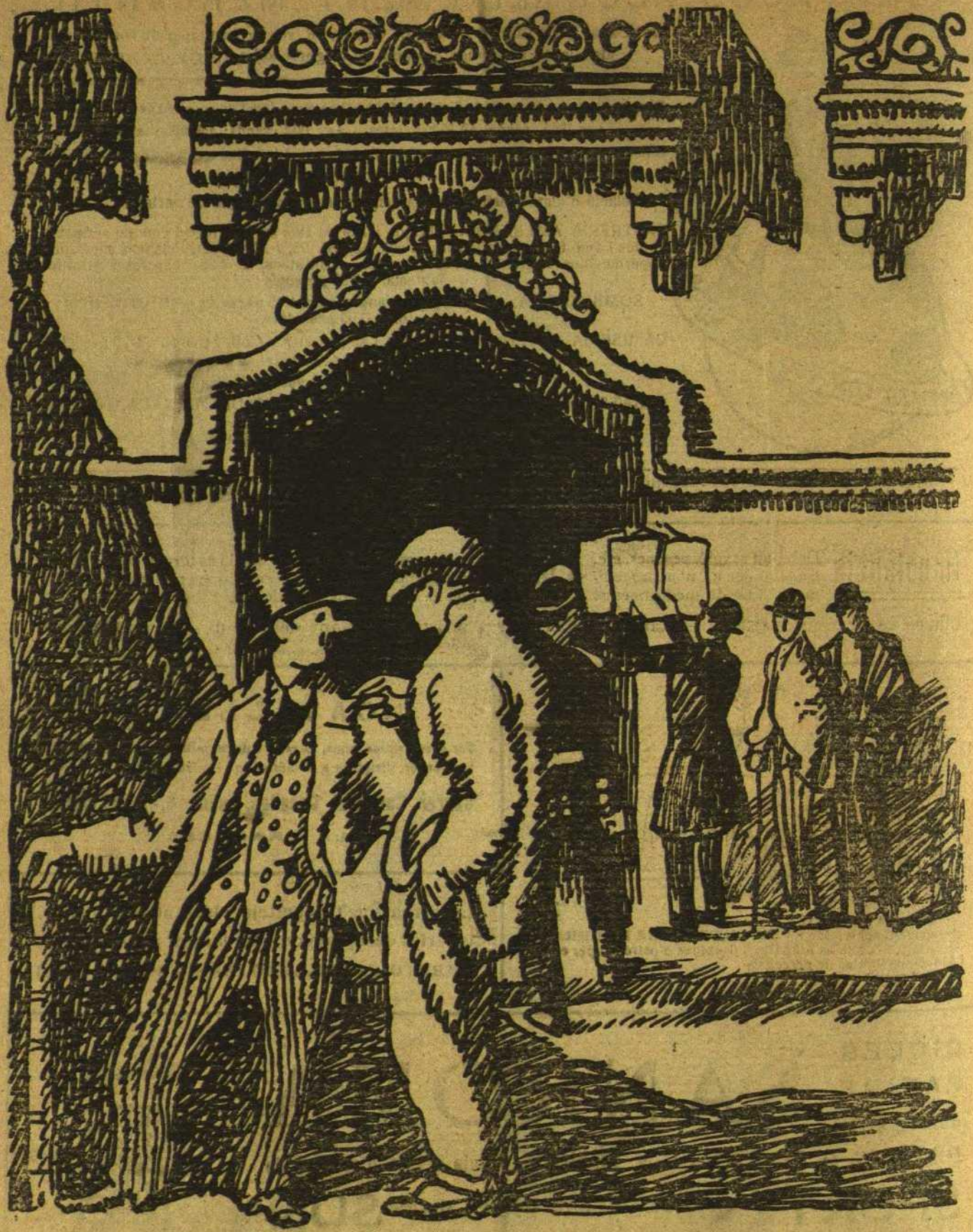
SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

—I vostè, no vota?
—Lo que jo voldría sería desbotar!